Het Artisten-Zomerfeest in het Stadion te Amsterdam

Al weken lang had een leutige reclameprent van Piet van der Hem ons graag gemaakt. En met hevige verwachtingen betraden we Zondag dan ook bijtijds het edele Stadion. Het monumentale gebouw zag er kranig uit. Van de wallen wapperden de vlaggen van alle natiën, oorlogvoerende en neutrale. Het gebouw was gelijk een reusachtig gepavoiseerd vaartuig op de groene wijde vlakte-als-een-zee. Door deuren, hekken en poorten dringen de massa's volk naar binnen. Het is als een luchtballon, waar het gas wordt ingelaten.

Eindelijk is het reusachtige gebouw zoo goed als gevuld. De tribunes zijn als het ware bekleed met menschen, witte, donkere of kleurige kleeren, en duizenden en duizenden gezichten. De kleuren schitteren in den helderen zomermiddag. Op de hooge terrassen bij de torens zitten orkesten te tetteren dat het een lust is, feestelijk zomersch ligt het groene veld in het midden als een frischgeverfde bodem van het Stadion. De menschen weren zich op de tribune, dragen hun beste bullen, een bloem blinkt in knoopsgat en corsage. Het is een plezier om naar te kijken. En de zon hecht haar goedkeuring aan de zaak, zegent de heele boel met haar licht en leven.

Even als verleden jaar is den heer Henry Engelen de regie toevertrouwd. En dat is een karwei van wat ben je me. Hij draagt, behalve verdere kleeding, ook een lichtgrijzen cylinderhoed. Een rotting rust in zijn veelbewogen hand. Deze rotting blijkt

Piet van der Hem met de dames Pisuisse en Willebeek-le Mair.

een tooverstaf, want nauwelijks heft hij haar omhoog, (gunst, en heel gewoon, alsof er niets aan de hand is,) of de orkesten breken in luide fanfares uit. Thans komt er meer vertier op het veld. Fotografen ijlen op en neer als jagende ordonnances. Nog is niemand of niets ten offer gevallen aan hun gulzige veelvraten van lenzen, maar het neemt een aanvang. Het defilé voor hun begeerige objectieven vangt aan. Een stoet waar je, om zoo te zeggen, niet van weerom hebt; krijgslieden in keurige pakkies, slaven en andere armoedzaaiers, priesters en priesteressen, Egyptenaren en stamverwanten, en ineens, daartusschen in op een zegewagen omgeven door degelijke mejuffrouwen, zoowaar Sophie de Vries als Koningin van Saba, met familietrekken van Cleopatra. Op een anderen zegewagen, door Egyptische kellners, picolo's en lijftrawanten omstuwd, in een paarse crapaud ons aller vriend Louis Bouwmeester met een Egyptische gekleede jas aan en een valschen baard om de kin. Dit toilet werd in den volsten zin bekroond door een kroon, op het hoofd van dezen vorst, die Salomo moest voorstellen, als u het nog niet wist. Een parasol, die in den aanvang boven Bouwmeester's hoofd was uitgespreid, vermeld ik niet, daar deze al spoedig tengevolge van een incident te overlijden kwam. De stoet staat stil, een handvol negerknapen valt als oud vuil op het grasveld neer, de wagens worden zoo gewend, dat Salomo en zijn logée Saba de voorstelling kunnen genieten, die te hunner eer gegeven wordt. En die voorstelling is lang niet mis. Jonge Grieksche danseressen voeren oude Grieksche dansen uit. Zij

Louis Bouwmeester als koning Salomo.

Joh. Brandenburg, de organisator van het feest.

zien er Grieksch gezellig uit. Ze dragen wel weinig kleeren, maar die ze dragen zijn netjes. Keurig dansen deze genoeglijke poelepetaatjes, en zwieren daarbij behalve zichzelven ook nog sluiers en takken rond alsof het zoo niets is. Een soort van wit altaar in het midden brengt de dames op het denkbeeld daarop een soort van apotheose uit te voeren, maar de schoonste apotheose is wel wanneer zij hun dansmeester James Meyer een lauwerkrans in den volsten zin des woords om den hals halen. Ook Bouwmeester en Sophie de Vries kregen kransen en nog een aantal andere medewerkenden eveneens in den loop van dezen feest-

middag. Nu komt de wagenren op de proppen, als vanouds. Jo Tourniaire heeft een vlamroode pruik op, krek zoo een als Caro van Dommelen het vorig jaar, en ze ment haar vier schimmels dat het een aard heeft; andere rijders volgen met tweespannen. Het geacht publiek juicht zich buiten adem. En il y a de quoi. Wat 'n vaart. Het is duizelingwekkend om aan te zien, maar het aangrijpendst is wel het tweetal z.g. komieken, de menschen Piet Kohler en Louis Davids, die in bordpapieren karren komen aansteigeren.

Doch zie, een nieuw nummer en wel een zeer sensationeel is thans aan de beurt. De voetbalwedstrijd onder leiding van den acteur Van Praag. Onder schetterende marschmuziek komen echter eerst nog de kranige soldaten het stadion inmarcheeren, die den tweedaagschen afstandsmarsch gewandeld hebben vanuit Tilburg; de mannen zien er uitmuntend uit na het stoute stukje wandeling van 111 kilometers; generaal Ophorst is er ook mee ingenomen, want hij stapt zijn loge uit, en laat de officieren aan zich voorstellen, spreekt een kort woord. Uit den pas, je dansend en huppelend en frisch als een hoen, marcheeren de flinke kerels het stadion weer uit. Na dit militair incident begint werkelijk nu de voetbalstrijd, tusschen een Amsterdamsch en Haagsch elftal. De Hagenaars komen in een mailcoach het stadion inrijden, daarachter op een kar van de Amsterdamsche Rijtuigmaatschappij, op vier heterogene leunstoelen, vier ouwe pruiken van scheidsrechters. De Amsterdammers wachten hen op. Te midden der inmiddels van kar en leunstoel ter aarde gedaalde scheidsrechters wandelt de schoone Mien Duymaer van Twist naar precies het midden van het veld, en doet den aftrap, en raak ook; de bal schoot van de punt van haar sierlijken voet bijna tegelijk zoo maar den goal van de Hagenaars in. Als deze dame ter wille der veiligheid zich verwijderd heeft, vangt het spel aan, en ineens

Mevrouw Jo Tourniaire met haar broer Oscar Tourniaire.

goed ook. Het gaat van een leien dakje; goal op goal wordt gemaakt, en niet het minst vermakelijk hierbij zijn een tweetal lollige kwibussen, die als fotografen optreden, en je reinste circus-clowns blijken. De menschen begilden zich om deze twee fotografen, wier toestellen omver geloopen werden, en zelf nu en dan onder den voet kwamen, in één woord, ten prooi waren aan een reeks van bloedverstijvende incidenten, kneuzingen, duwen en stompen, die deze ijverige echtgenooten en vaders op den rand des grafs brachten. Maar er lijkt wel niets zoo vermakelijk te zijn als menschen, die alle mogelijke ongelukken krijgen, vooral wanneer ze op een overdreven wijze van hun zenuwachtigheid en verdrietigheid blijk geven. En zoo deden deze twee grapjassen op dol-kluchtige wijze.

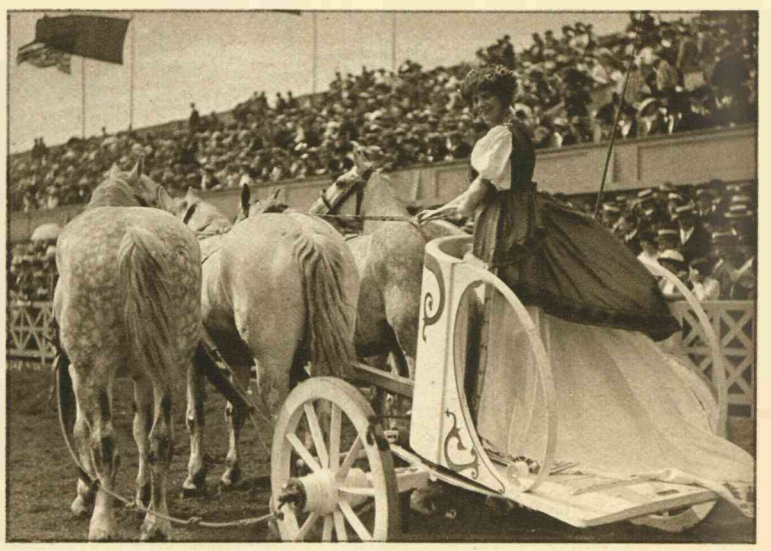
Iets heel nieuws was het volgend nummer: een costumeer- en grimeerwedstrijd. Een aantal jeugdige acteurs had zich voor de mededinging aangemeld. Zij werden aan het publiek voorgesteld door een scheepsroeper, wat gegeven den afstand een groot gemak was; (in een huiskamer zou het minder voldoen). Een jury, bestaande uit Louis Bouwmeester, Willem Royaards en Jan Musch werd daarop aan ons gepresenteerd, eveneens per scheepsroeper. Op lange afstanden staan tafels, aan de een schminkt, aan de andere kleedt, aan een andere kapt zich de mededinger, enz. Maar dat moet alles in 10 minuten klaar zijn. „Shylock" was de figuur die uitgebeeld moest worden, en het gaf een wonderlijk schouwspel, de nijvere jongelieden half gekleed, deels geschminkt, met nauwelijks bevestigden baard en pruik in mantel en jas te zien aanrennen om in den „ring" voor het scherp oog van zulk

De spontane huldiging van James Meyer, den ontwerper en leider van de oud-Grieksche dansen, door de „dames de ballet".

Henry Engelen, de regisseur van het feest.

Mevrouw Jo Tourniaire in haar zegewagen.